

v tom, že prvý soud po změně v osobě soudce neopakoval důkazy výsledkem svědků provedené před tím jiným soudcem.

Nejvyšší soud nevyhověv dovolání uvedl v otázce, o níž tu jde,

v d ů v o d e c h:

K výtce vadnosti řízení činěné již v odvolacím řízení, že první soud po změně v osobě soudce neopakoval důkazy výsledkem svědků provedené před tím jiným soudcem, stačí poukázati na nynější doslov § 412 c. ř. s. podle čl. IV čís. 14 zák. ze dne 16. června 1936 čís. 161 Sb. z. a n., jenž platí již od 1. srpna 1936 a jímž jako procesním právem donucovacím vykládajícím jen ustanovení § 412 c. ř. s. se musí nejvyšší soud v době svého rozhodnutí řídit.

Čís. 15527.

Kterého práva jest použití při kolisi mezimístního práva soukromého.

Byla-li kupní smlouva sjednána na Slovensku a měla-li i tam býti splněna a není-li jiného ujednání, jest použití soukromého práva platícího na Slovensku.

Ustanovení § 1486 obč. zák. neplatí na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

(Rozh. ze dne 22. října 1936, Rv I 2011/34.)

Proti žalobě podané proti žalovanému bydlícímu v Čechách žalobcem-obchodníkem bydlícím na Slovensku na zaplacení tržebné ceny za dodané zboží namítl žalovaný, že pohledávka ta jest promlčena. Prvý soud vyhověv této námitce zamítl žalobu. Odvolací soud žalobě vyhověl.

Nejvyšší soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Jest se především obíráti námitkou žalovaného, že v otázce promlčení nelze vůbec použití norem obyčejového práva platného na Slovensku, ježto právo platné v oblasti procesního soudu při kolisi právních řádů jako právo silnějšího rázu má prý přednost před nepsaným obyčejovým právem. Neboť i obyčejové právo je součástí právního řádu a tam, kde není psaného nebo kodifikovaného práva, nelze mluvit o podpůrné povaze obyčejového práva (§ 10 obč. zák.). Otázka promlčecí doby jest v oblasti působnosti občanského zákoníka jinak upravena než na Slovensku a Podkarpatské Rusi, kde zejména ustanovení § 1486 obč. zák. neplatí. Při kolisi mezimístního práva soukromého jest proto nejdříve zjistiti, kterého místního práva platného na území republiky Če-

skoslovenské jest v konkrétním případě použití, neplyne-li již z ujednání stran, z jejich projevené vůle nebo vůbec z okolností případu, kterému místnímu právu se strany chtěly podrobiti. Ze spisů vysvítá jen tolik, že žalující firma má své sídlo na Slovensku. Že žalovaný jest jiné příslušnosti, nebylo dosud tvrzeno. Sporné strany doposud také nepřednesly, kde smlouva byla sjednána a kde má býti plněna. Tyto okolnosti jsou však důležité pro řešení otázky, zda smlouvu a tudíž i otázku promlčení jest posouditi podle právních norem platných na Slovensku a Podkarpatské Rusi nebo na ostatním území státu. Byla-li kupní smlouva uzavřena na Slovensku a měla-li i tam býti splněna, nutno pro nedostatek jiného ujednání použití i soukromého práva platícího na Slovensku. Odvolací soud to vyjádřil správně poukazem na zásadu »locus regit actum«. Shledav, že procesní soud po té stránce neučinil potřebné zjištění, doplnil odvolací soud skutková zjištění soudu první instance v tom směru, že dovodil, že obchod byl uzavřen na Slovensku a tam také mělo býti plněno. Skutečnosti odvolacím soudem zjištěné nemají však v průvodech, kterých se tento soud dovolává, žádné opory. Odvolací soud tudíž pochybil, pokud zjistil rozhodné skutečnosti bez podkladu ve spisech, a je proto třeba dalšího jednání. Bylo proto dovolání vyhověti.

Čís. 15528.

Právní povaha stavebních záloh u bytového družstva.

Ke skutečnosti přednesené teprve v dovolání nemůže dovolací soud přihlížeti ani tenkrát, když ji odpůrce dovolatelův připustil v dovolací odpovědi.

(Rozh. ze dne 22. října 1936, Rv I 2312/34.)

Žalobkyně se na žalovaném stavebním družstvu domáhá vrácení stavební zálohy, již složila jako členka žalovaného družstva proto, by jí byl v družstevním domě pronajat byt, z něhož se nyní vystěhovala. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl pro tentokráte.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde o t. zv. stavební zálohu, kterou žalující strana stavši se členem žalovaného družstva poskytla družstvu nikoli k splnění společenstevních povinností členských, nýbrž proto, aby jí byl v družstevním domě činžovním pronajat byt. Nenáleží proto tato částka, i když je částí provozovacího kapitálu družstva (§ 2 stanov), k jeho kmenovému jmění a žalující stranu jest pokládati v té příčině za věřitele žalovaného družstva. Proto se na tuto stavební žalobu nevztahují velící předpisy §§ 3, 76 a 78 zákona č. 70/73 ř. zák., podle nichž člen společnosti s ru-